

## POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania M. C.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.  
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 października 2014 r.,  
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 18 września 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. adw. B.B. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego  
w T. 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów  
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu w  
postępowaniu kasacyjnym, przy czym kwotę tę należy  
podwyższyc o podatek VAT.**

## UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 18 września 2013 r. oddalił apelację M. C. od wyroku Sądu Okręgowego w T. z 28 grudnia 2012 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji pozwanego z 17 lipca 2012 r., odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W sprawie nie ustalono, iżby wnioskodawca był nadal niezdolny do pracy. Stanowiło to podstawę do odmowy dalszej renty (art. 12 i art. 13 oraz art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podano, że jest oczywiście uzasadniona. W uzasadnieniu wniosku odwołano się do „zarzutów zawartych w podstawach skargi kasacyjnej” i opisano wadliwości postępowania, które powinny prowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku i ponownego rozpoznania sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Zasadniczy mankament wniosku wynika z tego, że nie wskazuje przepisów, które zostały naruszone. Oczywiście wniosek odwołuje się do „zarzutów zawartych w podstawach skargi kasacyjnej”. Nie jest to prawidłowe, gdyż na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych. Podlegają ocenie dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skargę wnosi się od prawomocnego wyroku (art. 398<sup>1</sup> § 1 k.p.c.), co tłumaczy szczególne wymagania stawiane podstawom przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Dotyczy to również szczególnej podstawy przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Podstawy przedsądu stanowią odrębne od podstaw kasacyjnych elementy skargi kasacyjnej i dlatego podstawy kasacyjne nie zastępują podstawy przedsądu ani brakującej jej części (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. w związku z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. oraz art. 398<sup>3</sup> § 1 k.p.c. w związku z art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.). Innymi słowy ocenie podlega tylko podstawa przedsądu. O ile zasadna podstawa kasacyjna prowadzi do uwzględnienia skargi kasacyjnej (*a contrario* z art. 398<sup>14</sup> k.p.c.), to w podstawie przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. znaczenie ma jakościowo inna, bo aż oczywista zasadność skargi kasacyjnej. Wymaga to samodzielnego czyli odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania w podstawie przedsądu naruszeń konkretnych przepisów prawa (procesowego lub materialnego), które bez wątpliwości prowadzą do stwierdzenia, że wyrok jest wadliwy wobec oczywistego naruszenia prawa i dlatego skarga kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie wskazano (nie wymieniono) żadnego przepisu, który zostałby naruszony. Nie wystarcza kontestacja postępowania bez wskazania, które przepisy zostały naruszone i tym

samym wykazania, że prowadzi to do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Postępowanie kasacyjne nie jest kolejną zwykłą (powszechną) instancją. Skoro wniosek jurydycznie nie podważył ustalenia, że wnioskodawca nie jest dalej niezdolny do pracy, to nie można też stwierdzić naruszenia prawa materialnego i w konsekwencji, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej orzeczono na podstawie § 12 ust. 2 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.